

[Justitsministeren.]

„den, som erhvervsmæssigt udnytter andres Ukyndighed, Uforstand eller Uerfar-
renhed til at forlede dem til Spekulations-
forretninger.“

saa kan den Straf, der fastsættes derfor, selvfølgelig ikke yderligere forhøjes paa Grund af Erhvervsøjemedet.

Som vi nu har det efter Straffeloven af 1866, tynger det meget stærkt paa vort Fængselsvæsen, at Smaatyve, som der ikke er noget videre ondt i, og som i Virkeligheden ikke gør synderlig Fortræd paa en vis Maade, paa Grund af Gentagelsesbestemmelserne i Straffeloven idømmes Tugthusstraf, saa de sidder og fylder op ovre i Horsens Tugthus. Det er den strengeste Straffeanstalt, vi har, og denne Anstalt, hvor man skulde tro, at der kun sad frække og meget farlige Forbrydere, er for en ikke ringe Del, maaske for omkring Halvdelen, fyldt med nogle sølle Skrog, der enten paa Grund af manglende Aandsevner eller paa Grund af svigtende fysisk Arbejdsevne har ondt ved at ernære sig og derfor en Gang imellem gør sig skyldig i et eller andet lille Tyveri; naar de har gjort det et Par Gange, stiger paa Grund af Gentagelsesbestemmelserne Straffen saa højt, at de idømmes flere Aars Tugthus. Dette maa vi bort fra, og derfor findes der i det foreliggende Lovforslag næsten ingen Gentagelsesregler. Det hænger ogsaa sammen med de meget vide Strafferammer, som tillader, at der ved Udmaalingen af Straffen ogsaa tages Hensyn til, om vedkommende tidligere er straffet.

For de professionelle Lovovertrædere er det i § 199, som handler om Personer, der er straffet for Løsgænger, og i § 287, der handler om Personer, der er straffet for Berigelsesforbrydelser, fastsat, at de kan stilles under Tilsyn af Politiet, saaledes at de i et Tidsrum af indtil 5 Aar efter Løsladelsen skal møde hos Politiet til visse Tider og give Oplysning om, hvor de bor, og hvad de ernærer sig ved. Tilsvarende Bestemmelser har man for Resten allerede i den gældende Lovgivning, og de kan anvendes med megen Nytte. Men de vigtigste Bestemmelser overfor disse Erhvervs- og Vaneforbrydere er Arbejdshus og Sikkerhedsforvaring. Fælles for baade Arbejdshus og Sikkerhedsforvaring er det for det første, at det er Retsmidler, som anvendes overfor professionelle Forbrydere samt overfor Forbrydere, der i Forvejen er straffet. Disse Lovovertrædere deles saa i to Kategorier, de, der egner sig til Arbejdshus, og de, der egner sig til Sikkerhedsforvaring.

Bestemmelserne om Arbejdshus findes

i § 64 og er rettet mod de karaktersvage, ofte sjæleligt defekte eller til Drik forfaldne Personer — det er dem, der nu fylder saa meget op i Tugthuset, som jeg omtalte før —, som ikke er egentlig farlige for Samfundet, men som ved jævnlig at begaa en eller anden lille Lovovertrædelse er til stort Besvær for Samfundet. Ind under dette Begreb falder de mange Personer, der baade betler og smaastjæler, og saa visse Sædelighedsforbrydere, hvis Forbrydelse ikke gaar udover Blufærdighedskrænkelser, og saa de mere passive Alfonser. Af særlige Bestemmelser er der yderligere den, at Arbejdshus kan anvendes paa Drankere, som har begaaet en Forbrydelse under Paavirkning af spirituøse Drikke, samt at Personer, som er straffet for Udbredelse af Kønssygdomme, kan sættes i Arbejdshus, naar de paa ny gør sig skyldige deri. Det var dem, som kan komme i Arbejdshus: besværlige Vaneforbrydere, der ikke kan siges at være egentlig farlige for Samfundet, men højst ubehagelige.

Saa kommer vi til Sikkerhedsforvaringen. Den er for de Forbrydere, der kan betragtes som egentlig samfundsfarlige og uimodtagelige for Straf, særlig professionelle Indbrudstyve, vanemæssige Voldsforbrydere og de farlige Sædelighedsforbrydere, navnlig Voldtægtsforbrydere samt de farlige Alfonser, der ogsaa optræder som Ejendoms- og Voldsforbrydere. I Arbejdshus og Sikkerhedsforvaring kommer paa denne Maade de Personer, som det har vist sig praktisk unyttigt at straffe — unyttigt i den Forstand, at det ikke har virket —, og som det har vist sig virkningsløst at straffe. Det første Formaal er derfor at afsondre disse Personer fra Samfundet, at gøre dem uskadelige; Samfundet holder dem i sin faste Haand, saaledes at de ikke kan komme til at begaa Forbrydelser. Det er egentlig Meningen at fastholde dem, tæmme dem, hindre dem i at begaa Forbrydelser og saa holde dem noget til Arbejde, men i øvrigt ikke at give dem strengere Vilkaar, end dette gør nødvendigt.

Hverken Arbejdshus eller Sikkerhedsforvaring idømmes for nogen bestemt Tid. Om Arbejdshus fastsættes det i § 65, at den længste Tid for Tilbageholdelse i Arbejdshus er 5 Aar, samt at der med visse passende Mellemrum skal træffes Bestemmelse om, hvorvidt Fangen kan løslades. Med Hensyn til Sikkerhedsforvaring bestemmer § 68, at den hertil dømte Person ikke kan løslades, før 4 Aar, i Gentagelsestilfælde 8 Aar, er forløbet efter Indsættelsen. Derefter afgøres det ligeledes med visse Mellemrum, hvorvidt